

Nr 200.

Av herr **Mannerskantz**, *angående borttagande av straffbestämmelserna för befordran med lastautomobil av last, vars vikt överstiger den för automobilen fastställda maximilasten.*

I propositionen nr 28 till 1939 års urtima riksdag begärde Kungl. Maj:t riksdagens yttrande över ett förslag till förordning med vissa särskilda föreskrifter rörande tillämpningen av motorfordonsförordningen bl. a. innebärande, att 41 § tredje stycket vägtrafikstadgan i vad avser straff för befordran med lastautomobil av last, vars vikt överstiger den för automobilen fastställda maximilasten, icke längre skulle tillämpas. Andra särskilda utskottet avstyrkte (utlåtande nr 18) på denna punkt Kungl. Maj:ts förslag, varemot tre reservanter yrkade bifall till detsamma. Första kammaren beslöt med 40 röster mot 27 att i enlighet med utskottets förslag avstyrka förslaget under det att andra kammaren med stor majoritet, men utan rösträkning följde reservanterna.

Man kan alltså härom säga, att flertalet ledamöter av de närvarande riksdagsledamöterna tillstyrkt straffbestämmelsernas borttagande.

I sitt försök till sammanjämkning, vilket avgjordes med lottning, föreslog utskottet åtgärder för underlättande av ombesiktning av fordonen, men med bibehållande av straffbestämmelserna. Tolv ledamöter av utskottet hade avgivit blank reservation.

Första kammaren antog sammanjämningsförslaget med 59 röster mot 52 under det att andra kammaren med 124 röster mot 66 avvisade detsamma.

Sedan dess har Kungl. Maj:t icke vidtagit någon åtgärd i föreliggande sak.

Motivet för Kungl. Maj:ts förslag angavs i propositionen vara att öka möjligheterna för ett effektivt utnyttjande av motorbränslet, vilket redan i dåvarande läge var av stor betydelse. Under den senaste tiden har den avspärning från import av bl. a. motorbränsle, som föranledde Kungl. Maj:ts förslag i höstas, blivit total och ingen kan säga, när ändring i detta förhållande kan tänkas inträffa. Allt tyder på att man åtminstone måste kalkylera med att detta tillstånd blir långvarigt, varjämte behovet av drivmedel för krigsmaktens behov samt den på grund av militära rekvisitioner för näringslivet nu disponibla bilparkens minskning nödvändiggöra största möjliga trafikeffekt för drivmedel och fordon.

Härtill skulle utan tvivel ett genomförande av Kungl. Maj:ts förslag från i höstas starkt bidra. Dessutom kan det icke anses vara psykologiskt riktigt att, som nu sker, överbelastning på grund av nödvändighetens tryck alltmer förekommer utan att de alltjämt gällande straffbestämmelserna tillämpas ens i alldeles uppenbara fall.

I sitt svar den 24 april på en av mig i första kammaren framställd s. k. enkel fråga meddelade statsrådet och chefen för kommunikationsdepartementet, att han, enär riksdagen icke lämnat ostridigt godkännande till straffbestämmelsernas borttagande, icke kommer att vidtaga någon åtgärd i saken.

Jag förmenar att då läget nu i ännu högre grad, ja med tvingande nödvändighet, kräver att allt göres för att utdryga våra lager av motorbränsle och utnyttjande av vårt tillgängliga lastbilsbestånd, riksdagen bör befria regeringen från det band som regeringen känner sig moraliskt bunden av, även om den formellt icke är det.

Tysklands besättande av Danmark och Norge och de samtidigt utlagda stora mineringarna i Västerhavet med ty åtföljande 100 proc. avspärning från import av motorbränsle samt kommunikationsministerns meddelande att han anser sig bunden av riksdagens tidigare ställningstagande torde få anses utgöra sådana under riksdagens inträffade händelser som förutsättas för att en motion skall remitteras till utskottet.

Jag får därför hemställa,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t måtte snarast ånyo taga under omprövning frågan om borttagande av bestämmelserna i 41 § tredje stycket vägtrafikstadgan i vad avser straff för befordran med lastautomobil av last, vars vikt överstiger den för automobilen fastställda maximilasten.

Stockholm den 25 april 1940.

Axel Mannerskantz.